

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 929/2025
09.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бобана Јазића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Александре Минић Пјановић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-8/21 од 14.05.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-673/24 од 12.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 09.12.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бобана Јазића, адвоката Александре Минић Пјановић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-8/21 од 14.05.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-673/24 од 12.03.2025. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К-8/21 од 14.05.2024. године, окривљени Бобан Јазић оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 године и 6 месеци и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и новчана казна у износу од 50.000,00 динара, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 10 месеци и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, с тим да уколико у датом року казну не плати, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких 1.000,00 динара

новчане казне одредити један дан казне затвора. У изречену казну затвора окривљеном се урачунава време проведено у притвору од 23.11.2017. године до 27.12.2017. године. Истом пресудом су од окривљеног, у смислу члана 246. став 8. Законика о кривичном поступку, на основу члана 87. Кривичног законика, одузети предмети ближе наведени у изреци пресуде и одлучено је о трошковима кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-673/24 од 12.03.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици и браниоца окривљеног Бобана Јазића, па је пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-8/21 од 14.05.2024. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Александра Минић Пјановић, због повреде закона из члана 485. став 1. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати на поновно суђење првостепеном суду, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем, или да пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне одлуке против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да се побијане пресуде заснивају на незаконитом доказу и да је тиме учињена повреда из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с обзиром да је претрес стана окривљеног извршен у ноћним сатима без судског налога, иако није постојала хитност, нити су испуњени услови из члана 158. став 5. ЗКП, а осим тога сведоци претреса нису заједнички присуствовали целом току радње, нити су непосредно могли потврдити радње које су описане у записнику.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани, а како су исти већ истицани у жалби браниоца окривљеног поднетој на првостепену пресуду и били предмет оцене другостепеног суда, а које је другостепени суд одбио као неосноване и о томе дао довољне и јасне разлоге на страни 5. пасус 2. и страни 6. и страни 7. пасус 1. образложења пресуде, то исте разлоге и овај суд прихвата као правилне и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Осим тога, имајући у виду чињеницу да је претрес обављен у присуству два сведока, да је окривљеном пре самог претреса предата наредба, да је поучен о својим правима, да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати

претресању, да је констатовано да нико од лица која су присуствовала претресању није имао примедби, дакле ни окривљени, те иако стоји чињеница да није постојала наредба за претресање ноћу, а да је претресање извршено ноћу, по налажењу Врховног суда ова чињеница не чини овај доказ априори незаконитим и нема за последицу његово обавезно издвајање из списка предмета, посебно што одредбом члана 157. став 4. ЗКП није изричито прописано да ако у записнику о претресању није посебно образложено због чега се претресање врши ноћу, да се на том доказу не може заснивати судска одлука. Дакле, према томе Врховни суд оцењује да овакав недостатак, у виду наредбе за претресање у којој није означено да се може претресати ноћу, нема увек за последицу незаконитост оваквог доказа, то у овом конкретном случају овај доказ је с обзиром на све околности оцењен као законит, а супротни наводи браниоца оцењени су као неосновани.

Бранилац окривљеног у захтеву указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као незаконит доказ означава и потврду о одузетим предметима уз наводе да је потврда сачињена иако записника о прегледу возила нема.

Овакви наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног од стране Врховног суда оцењени су као неосновани, а како је исте бранилац истицао у поднетој жалби на првостепену пресуду и како су већ били предмет оцене другостепеног суда, о чему је другостепени суд дао довољне и јасне и разлоге на страни 4. пасус 2. и страни 5. пасус 1. образложења пресуде пресуде, то изнете разлоге и овај суд прихвата као правилне и на њих упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости оспорава чињеницу да је постојала оправдана сумња која је довела до заустављања и претреса возила окривљеног, која чињеница указује на незаконитост поступка, јер заустављање није засновано на оправданој сумњи, већ на унапред постављеним захтевима. Поред тога у захтеву се указује на постојање неслагање тврдњи које износи другостепени суд, да је предметна наредба за претрес донета истог дана, с обзиром да из списка произилази да је поступак инициран 21.11.2017. године, када је полиција предала иницијативу за покретање поступка претреса стана, а сама наредба је донета 22.11.2017. године, што указује на то да су радње које су приказане као хитне, заправо биле унапред планиране. Бранилац у поднетом захтеву указује на чињеницу да је суд као кључан доказ ценио ДНК траг на пиштољу, иако се ради о мешаном ДНК профилу, без јасног утврђења присуства ДНК трагова окривљеног, и на чињеницу да су сведоци који су били присутни током претреса били принудно доведени, а којим наводима суштински оспорава чињеницу у погледу постојања хитности и оправданости прегледа возила, те указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац у захтеву наводи и да другостепени суд није одлучио о свим жалбеним наводима одбране да из списка изузме доказе наведене у жалби и да детаљно размотри изјаву сведока АА, као и да се узму у обзир изјаве сведока ББ, ВВ, ГГ и ДД, а којим наводима бранилац суштински указује на повреду закона из члана 460. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац нумерише и образлаже да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 16. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које имају у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 16, члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 440. ЗКП и члана 460. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Бранилац у поднетом захтеву негде у образложењу означава да су побијаним пресудама учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 439. тачка 3) ЗКП, које повреде представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, како у образложењу поднетог захтева бранилац не образлаже у чему се конкретно ове повреде закона огледају, то у овом делу захтев за заштиту законитости нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Бранилац у поднетом захтеву наводи и да је побијаним пресудама учињена и повреда права окривљеног на правично суђење зајамчено чланом. 32. Устава Републике Србије и чланом 6. Европске конвенције за људска права.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење, а то подразумева не само одређење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права. Имајући у виду да бранилац окривљеног у захтеву указује на учињене повреде Устава и Европске конвенције, али да уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку којом је утврђена повреда људских права окривљеног, то је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић